

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS**

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "ІСМАІЛОВ ПРОТИ УКРАЇНИ"

(Заява № 17323/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

27 листопада 2008 року

*Рішення у справі набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.*

У справі «Ісмаїлов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли: Райт Маруст (Rait Maruste), *Голова*, Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert), Володимир Буткевич (Volodymyr Butkevych), Рената Ягер (Renate Jaeger), Марк Віллігер (Mark Villiger), Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefèvre), Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska), *судді*, та Стефан Філіпс (S. Fillips), *заступник Секретаря секції*, після обговорення за зачиненими дверима 4 листопада 2008 року, виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 17323/04), поданою до Суду проти України відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України Алімом Аїдеровичем Ісмаїловим (далі — заявник) 31 березня 2004 року.
2. Заявника, якому надано право на юридичну допомогу, представляв адвокат п. А. Л. Лісовий, що практикує у м. Сімферополі. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим.
3. Заявник стверджував, що був підданий поганому поводженню під час тримання під вартою у відділі міліції та що державні органи не провели з цього приводу ефективне розслідування. Він посилався на статті 3 та 13 Конвенції.
4. 18 вересня 2007 року Суд оголосив заяву частково неприйнятною та вирішив направити вищевказані скарги Урядові. Суд також вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ЩОДО ФАКТІВ

1. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявник народився у 1976 році та проживає у м. Сімферополі.
6. В ніч з 14 на 15 березня 2001 року заявника та інших трьох підозрюваних було затримано за підозрою у вчиненні збройного розбою. Після затримання заявник перебував під контролем міліції у Сімферопольському районному відділі міліції (далі — відділ міліції).
7. За твердженням заявника під час його тримання у відділі міліції з 15 по 18 березня 2001 року кілька співробітників міліції неодноразово били його руками та ногами з наміром змусити визнати себе винним у вчиненні злочину.
8. 18 березня 2001 року заявника було доставлено до прокурора, якому він поскаржився на погане поводження.
9. У той же день заявника привезли до Сімферопольської міської лікарні № 6 та Центральної лікарні ім. Семашка, де лікарі встановили, що заявнику було завдано тілесних ушкоджень м'яких тканин голови та що заявник мав синці на обличчі. В той же день заявника було поміщено до Сімферопольського слідчого ізолятора тимчасового тримання.
10. 19 березня 2001 року заявника було оглянуто експертом Кримського бюро судово-медичних експертиз. Під час огляду заявник зазначив, що ушкодження були нанесені йому співробітниками міліції. Експерт, який оглядав заявника, встановив, що заявник мав синці на нижніх повіках обох очей та садно на лівому вусі, на правій скроні та нижній губі. Ці ушкодження в сукупності було кваліфіковано як легкі тілесні ушкодження. Експерт припустив, що ці ушкодження могли бути заподіяні заявнику в період від чотирьох до семи

днів до огляду; в той час, як садно на нижній губі могло бути завдано за два дні до огляду. На думку експерта, ці тілесні ушкодження було спричинено тупим предметом з обмеженою діючою поверхнею, в даному випадку, можливо, кулаками або ногами у взутті.

11. 29 березня 2001 року інший експерт Кримського бюро судово-медичних експертиз оглянув заявника та не знайшов на ньому жодних ушкоджень.

12. За клопотанням матері заявника листами від 29 та 31 травня 2001 року головне управління МВС України в Автономній Республіці Крим повідомило, що службове розслідування не виявило жодних ознак протиправних дій з боку співробітників міліції по відношенню до заявника. В подальшому заявником та його родичами було направлено багато інших скарг до різних посадових осіб МВС та прокуратури щодо неналежного поводження із заявником. Їх скарги було відхилено як необґрунтовані.

13. 5 листопада 2002 року після визнання заявника та інших трьох підсудних винними Залізничний районний суд м. Сімферополя (далі— Залізничний суд) виніс окрему ухвалу, зазначивши, що упродовж судового розгляду було встановлено, що на момент затримання підсудні не мали жодних тілесних ушкоджень та що під час тримання під вартою заявнику, пану С. та пану Ш. було завдано тілесних ушкоджень. Суд звернув увагу прокуратури Автономної Республіки Крим на те, що трьом підсудним завдано ушкоджень під час досудового слідства, та вказав на необхідність встановлення і притягнення до відповідальності винних осіб.

14. 22 листопада 2002 року слідчий прокуратури Автономної Республіки Крим не виявив жодних ознак злочину в діях працівників міліції та відмовив у порушенні кримінальної справи щодо них.

15. 25 лютого 2003 року центральний районний суд м. Сімферополя (далі — Центральний суд) за скаргою заявника скасував постанову від 22 листопада 2002 року як необґрунтовану та направив справу на додаткову перевірку. Суд зазначив, серед іншого, що слідчий не звернув уваги на факт, встановлений Залізничним судом, що ушкодження були завдані заявнику у відділі міліції та що не було жодної спроби встановити обставини, за яких ці ушкодження було заподіяно.

16. 27 березня 2003 року слідчий прокуратури Автономної Республіки Крим відмовив у порушенні кримінальної справи за скаргами заявника, встановивши, зокрема, що ушкодження, нанесені заявнику у відділі міліції, могли бути заподіяні ним самотійно в результаті ударів об стіну.

17. 7 травня 2003 року Центральний суд скасував постанову слідчого від 27 березня 2003 року, вказуючи, що розслідування було неповним. Суд вказав наступні розбіжності у розслідуванні:

— слідчий не встановив точне місце у відділі міліції, де заявник отримав тілесні ушкодження; він не з'ясував, чи заявник вдарився об стіну самотійно, чи його вдарила інша особа; він не оглянув стіну;

— слідчий закрити справу відносно працівників міліції, в той час як розслідування щодо факту злочину, вчиненого невідомими особами, ще досі тривало;

— слідчий не пояснив, чому його висновок суперечить висновку медичного експерта від 19 березня 2001 року, який встановив чисельні ушкодження голови заявника та зазначив, що тілесні ушкодження були завдані тупими предметами з обмеженою діючою поверхнею, в той час як стіна, що має плоску поверхню, не може кваліфікуватись як такий предмет.

18. 19 травня 2003 року прокуратура Автономної Республіки Крим порушила кримінальну справу за скаргами заявника та передала справу до Залізничної районної прокуратури для проведення досудового слідства.

19. 20 листопада 2003 року слідчий Залізничної районної прокуратури виніс постанову про закриття кримінальної справи щодо стверджуваного поганого поводження із заявником,

встановивши, що немає ознак вчинення злочину. Слідчий зазначив, зокрема, що суперечності у медичних висновках від 19 та 29 березня 2001 року може пояснити той факт, що на тілі заявника 29 березня 2001 року вже не було ушкоджень. Слідчий не надав жодних пояснень щодо того, як заявник міг зазнати ушкоджень, зазначених у висновку експерта від 19 березня 2001 року та встановлених постановою Залізничного суду від 5 листопада 2002 року.

20. 3 грудня 2003 року заявник оскаржив до суду постанову від 20 листопада 2003 року, зазначивши, зокрема, що слідчий не встановив, яким чином заявнику були завдані тілесні ушкодження.

21. 23 березня 2004 року Залізничний суд залишив без змін постанову від 20 листопада 2003 року, встановивши, що слідство було ґрунтовним.

22. 27 квітня 2004 року апеляційний суд Автономної Республіки Крим (далі — апеляційний суд), провівши судове засідання за відсутності заявника та його представника, залишив без змін ухвалу Залізничного суду від 23 березня 2004 року.

23. Заявник подав касаційну скаргу, зазначивши, серед іншого, що він та його представник не були належним чином повідомлені про судові засідання в апеляційному суді.

24. 20 січня 2005 року Верховний Суд скасував ухвалу апеляційного суду та направив справу на новий розгляд до апеляційного суду, встановивши, що представнику заявника не було вручено належним чином повідомлення про судові засідання.

25. 26 квітня 2005 року апеляційний суд переглянув апеляційну скаргу заявника у присутності

його представника та відхилив скаргу як необґрунтовану.

26. 17 листопада 2005 року Верховний Суд відхилив касаційну скаргу заявника як необґрунтовану.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Відповідні частини Конституції України передбачають наступне:

С т а т т я 28

«Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність ... поводженню чи покаранню».

28. Відповідні частини Кримінально-процесуального кодексу передбачають наступне:

С т а т т я 4

Обов'язок порушити кримінальну справу і розкрити злочин

«Суд, прокурор або слідчий зобов'язані в межах своєї компетенції порушити кримінальну справу в кожному випадку виявлення ознак злочину, вжити всіх передбачених законом заходів до встановлення події злочину, осіб, винних у вчиненні злочину, і до їх покарання».

С т а т т я 94

Приводи і підстави до порушення кримінальної справи

«Приводами до порушення кримінальної справи є:

1) заяви або повідомлення від ... осіб;

...

5) безпосереднє виявлення органом дізнання, слідчим, прокурором або судом ознак злочину.

Справа може бути порушена тільки в тих випадках, коли є достатні дані, які вказують на наявність ознак злочину».

С т а т т я 215

Оскарження постанови про закриття справи

«Постанова слідчого про закриття справи може бути оскаржена прокурором...»

Стаття 236-5

Оскарження до суду постанови про закриття справи

«Постанова слідчого про закриття кримінальної справи може бути оскаржена до районного суду...»

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТЕЙ 3 ТА 13 КОНВЕНЦІЇ

29. Заявник скаржився на те, що був підданий поганому поводженню під час тримання під вартою у відділі міліції та що органи влади не провели належним чином розслідування за його скаргами. Він посилався на статті 3 та 13 Конвенції.

Стаття 3 Конвенції (заборона катування)

«Нікого не може бути піддано катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню або покаранню».

Стаття 13 Конвенції (право на ефективний засіб юридичного захисту)

«Кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

A. Щодо прийнятності

30. Уряд стверджував, що заявник не вичерпав усі національні засоби юридичного захисту щодо зазначених скарг, оскільки він не оскаржив до прокурора постанову від 20 листопада 2003 року, якою було закрито кримінальну справу. Уряд також стверджував, що заявник направив ці скарги до Суду в той час, як провадження щодо законності постанови від 20 листопада 2003 року знаходилося на розгляді у національних судах.

31. Заявник наполягав на тому, що не було ефективних національних засобів юридичного захисту в його випадку.

32. Суд зауважує, що заперечення Уряду тісно пов'язані зі скаргами заявника за статтями 3 та 13 Конвенції. За цих обставин Суд приєднує це заперечення до розгляду скарг заявника по суті.

33. Суд зазначає, що зазначені скарги заявника не є явно необґрунтованими у сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Він також зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Тому Суд визнає їх прийнятними.

B. Щодо суті

1. Зауваження сторін

34. Уряд стверджував, що заявника не було піддано поганому поводженню, оскільки за результатами досудового слідства встановлено, що тілесні ушкодження заявник спричинив собі сам. Він також стверджував, що розслідування відносно стверджуваного поганого поводження було всебічним та повним. Отже, порушення статті 3 Конвенції в матеріальному чи процесуальному аспекті не було, і заявник мав у своєму розпорядженні ефективні національні засоби юридичного захисту, як це передбачено статтею 13 Конвенції.

35. Заявник не погодився, стверджуючи, що з матеріалів справи чітко вбачається, що він був підданий поганому поводженню під час тримання під вартою. Він посилався, зокрема, на те, що у медичних висновках зазначено, коли і як були нанесені тілесні ушкодження, а також на ухвалу суду від 5 листопада 2002 року, якою встановлено, що ушкодження було заподіяно в

період тримання заявника під вартою. Він також наполягав на тому, що розслідування щодо стверджуваного поганого поводження не було швидким та належним. Зокрема, кримінальну справу було порушено більш ніж через два роки після подій, на які він скаржився. У той час багато доказів було втрачено. Заявник наголосив, що національні органи не навели правдоподібного пояснення причини ушкодження заявника та не виявили і не притягли до відповідальності осіб, винних у вчиненні злочину, як це передбачено статтями 3 та 13 Конвенції.

2. Оцінка Суду

(а) Стверджуване погане поводження

(i) Загальні принципи усталеної практики Суду

36. Суд нагадує, що стаття 3 Конвенції забороняє катування, нелюдське та таке, що принижує людську гідність, поводження. Погане поводження має досягти мінімального рівня жорстокості, зазначеного у статті 3. Оцінка цього мінімального рівня є відносною: вона залежить від обставин справи, таких як тривалість такого поводження, його фізичні та психічні наслідки, а також, у деяких випадках, стать, вік і стан здоров'я потерпілого. Що стосується особи, яку було позбавлено свободи, то застосування фізичної сили, необхідність якого не була однозначно зумовлена її власною поведінкою, принижує людську гідність і в принципі є порушенням права, викладеного в статті 3 Конвенції (див. *«Лабіта проти Італії» (Labita v. Italy)*, № 26772/95, рішення від 6 квітня 2000 року, пп. 119–120, ЕСПЛ 2000-IV).

37. Оцінюючи докази, Суд, як правило, застосовує критерії доведення «поза розумним сумнівом» (див. *«Ірландія проти Сполученого Королівства» (Ireland v. the United Kingdom)*, рішення від 18 січня 1978 року, Серія А, № 25, п. 161). Однак таке доведення має впливати із сукупності ознак чи неспростовних презумпцій факту, достатньо вагомих, чітких і узгоджених між собою. Коли вся чи значна частина інформації стосовно подій, про які йдеться, відома винятково органам влади — як це має місце у справі щодо осіб, які перебувають під вартою та які перебувають під контролем органів влади,— і коли у таких осіб під час їхнього перебування під вартою з'являються тілесні ушкодження, це породжує відповідні обґрунтовані презумпції факту. При цьому тягар доведення можна вважати покладеним на органи влади, адже саме вони мають дати задовільні та переконливі пояснення (див. рішення у справі *«Рибіч проти Австрії» (Ribitsch v. Austria)*, від 4 грудня 1995 року, серія А, № 336, п. 34, і справу *«Салман проти Туреччини» (Salman v. Turkey)* [GC], № 21986/93, п. 100, ECHR 2000-VII).

(ii) Застосування у цій справі

38. Повертаючись до фактів справи, Суд вважає, що матеріали справи містять достатні докази (див. вище пп. 9 та 10) того, що заявник зазнав тілесних ушкоджень, які були досить серйозними, щоб кваліфікуватись як погане поводження в рамках статті 3 Конвенції. Залишається встановити, чи є відповідальними органи державної влади відповідно до статті 3 Конвенції за заподіяння таких ушкоджень.

39. У зв'язку з цим Суд вважає, що наявні матеріали вказують на те, що тілесні ушкодження було завдано заявнику в той час, коли він тримався під вартою у відділі міліції. Зокрема, Суд звертає увагу на висновок експерта від 19 березня 2001 року, в якому вказуються час та спосіб, яким було завдано ушкодження (див. вище п. 10), що збігається із твердженнями заявника, а також на ухвалу суду від 5 листопада 2002 року, яка встановлює, що ушкодження були завдані заявнику під час тримання під вартою у відділі міліції (див. вище п. 13). Зрештою Суд звертає увагу на те, що Уряд не спростував той факт, що ушкодження у заявника з'явилися під час його перебування під контролем органів влади. Тому має бути

досліджено, чи органами влади надано задовільні та переконливі пояснення походження цих тілесних ушкоджень.

40. Крім того, Суд зауважує, що у постанові від 20 листопада 2003 року, якою було закрито справу щодо поганого поведження, не було визначено, як саме ушкодження з'явилися на тілі заявника. У попередній постанові від 27 березня 2003 року, якою слідчий відмовив у порушенні кримінальної справи, зазначено, що пошкодження заявник завдав собі сам. Однак цю постанову було скасовано судом як необґрунтовану та таку, що містить суттєві розбіжності (див. вище пп. 16 та 17).

41. Згідно з цими обставинами Суд доходить висновку, що органи державної влади не надали жодних правдоподібних пояснень щодо того, як заявник зазнав ушкодження під час тримання під вартою у відділі міліції. Виходячи з цього мало місце порушення статті 3 Конвенції в її матеріальному аспекті.

(b) Процесуальний обов'язок за статтею 3 Конвенції

(i) Загальні принципи, встановлені практикою Суду

42. Суд повторює, що коли особа висуває небезпідставну скаргу щодо поганого поведження зі сторони представників держави в порушенні статті 3, це положення, якщо його тлумачити в світлі загального обов'язку держави відповідно до статті 1 Конвенції, вимагає за своїм змістом проведення ефективного офіційного розслідування. Таке розслідування, як і те, що проводиться відповідно до статті 2, має виявити і покарати винних осіб. Інакше загальна правова заборона катування та нелюдського і такого, що принижує людську гідність, поведження та покарання, попри своє фундаментальне значення, була б неефективною на практиці, і в деяких випадках представникам держави було б можливо фактично безкарно порушувати права тих, хто перебуває під їхнім контролем (див. *«Асьонов та інші проти Болгарії» (Assenov and Others v. Bulgaria)*, рішення від 28 жовтня 1998 року, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VII, с. 3290, п. 102, та *Лабіма*, вказану вище, п. 131).

43. Розслідування небезпідставних тверджень щодо поганого поведження повинно бути повним. Це означає, що органи влади завжди повинні здійснювати суттєві спроби для з'ясування того, що трапилось, а також не покладатися на поспішні та необґрунтовані висновки для закриття кримінальної справи або використовувати такі висновки як підстави для своїх рішень (див. справу *«Асьонов та інші» (Assenov and Others)*, п. 103, вказану вище). Вони повинні вжити всіх можливих заходів, щоб здобути докази, які стосуються цього випадку, включаючи, *inter alia*, показання свідків-очевидців та висновки судово-медичних експертиз (див. *«Танрікулу проти Туреччини» (Tanrikulu v. Turkey)*, № 23763/94, ЕСПЛ 1999-IV, п. 104, та *«Гюл проти Туреччини» (Gül v. Turkey)*, № 22676/93, п. 89, рішення від 14 грудня 2000 року).

(ii) Застосування у даній справі

44. Суд зазначає, що постанову про відмову у порушенні кримінальної справи щодо співробітників міліції було винесено двічі. Однак ці постанови було скасовано судом, а справу було передано для подальшої перевірки. Як наслідок, знадобилося біля двох років та двох місяців з моменту стверджуваного поганого поведження для того, щоб нарешті порушити кримінальну справу. Ця затримка значно зменшила шанси на успіх у цій справі. Суд знову повторює, що оскільки повернення справи судом зазвичай відбувається в зв'язку з помилками органів державної влади, рішення яких оскаржуються, неодноразовість таких направлень в межах одного провадження свідчить про серйозні недоліки системи (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі *«Верчіжєвська проти Польщі» (Wierciszewska v. Poland)*, № 41431/98, п. 46, 25 листопада 2003 року).

45. Далі Суд звертає увагу на те, що двічі національний суд встановлював серйозні недоліки у

перевірці тверджень заявника (див. вище пп. 15 та 16). Зокрема, коли справу було повернуто вдруге, національний суд вказав, *inter alia*, що версія слідчого щодо походження пошкоджень на тілі заявника явно суперечила медичному висновку. До того ж такі суперечності не було пізніше усунуто під час розслідування. Крім того, Суд вражений тим фактом, що у постанові від 20 листопада 2003 року, якою було закрито кримінальну справу, не зазначено будь-яких пояснень щодо походження тілесних ушкоджень. Проте цю постанову національні суди залишили без змін. Відповідно вбачається, що національні органи, незважаючи на наявність незаперечних доказів того, що заявник став жертвою насильства під час тримання під вартою у відділі міліції, не зробили будь-яких суттєвих спроб для того, щоб перевірити скарги заявника.

46. З огляду на ці обставини, Суд має серйозні сумніви, що будь-які подальші процесуальні кроки, вчинені заявником в рамках національного провадження, включаючи ті, що були зазначені Урядом, призвели б до ефективного розслідування. Таким чином, Суд відхиляє заперечення Уряду щодо невичерпання національних засобів юридичного захисту, встановивши, що заявник, з огляду на конкретну ситуацію, звільнявся від вчинення інших подальших дій.

47. Далі Суд зазначає, що національні органи не провели швидке та повне розслідування скарг заявника щодо поганого поводження у відділі міліції. Тому було порушення процесуального аспекту статті 3 Конвенції.

(с) Стверджуване порушення статті 13 Конвенції

48. Суд вважає, що з огляду на його висновки за статтею 3 Конвенції немає необхідності розглядати, чи було в цій справі також порушення статті 13 Конвенції.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

49. Стаття 41 Конвенції передбачає таке:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

50. Заявник вимагав 50 000 євро відшкодування моральної шкоди.

51. Уряд стверджував, що ця вимога була надмірною і що не було причинного зв'язку між стверджуваними порушеннями та стверджуваною завданою моральною шкодою, оскільки заявник не надав документів, що підтверджують цю вимогу.

52. Суд зазначає, що заявник очевидно зазнав моральної шкоди в результаті встановлених порушень. З огляду на практику Суду в аналогічних справах та здійснюючи оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 6500 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

53. Заявник не надав жодної окремої вимоги з цього приводу. Відповідно Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

54. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Вирішує* приєднати до розгляду справи по суті попередні заперечення Уряду щодо вичерпання національних засобів юридичного захисту відносно статей 3 та 13 Конвенції та відхиляє їх після розгляду по суті.
2. *Оголошує* скарги за статтями 3 та 13 Конвенції прийнятними.
3. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення статті 3 Конвенції в матеріальному аспекті.
4. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення статті 3 Конвенції в процесуальному аспекті.
5. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції.
6. *Постановляє*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 6500 (шість тисяч п'ятсот) євро. Цю суму має бути конвертовано у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу плюс будь-який податок, який може бути стягнуто;
 - (б) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.
7. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 27 листопада 2008 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стефан ФІЛЛІПС (Stephen Phillips)
Заступник Секретаря

Райт МАРУСТ (Rait Maruste)
Голова